

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
De Heiligen der laatste Dagen.

„Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; leerende hen onderhouden alles, wat ik U geboden heb”.

MATTHEÛS 28 : 19.

No. 16.	Abonnementsprijs per jaar:	5e Jaargang
15 Aug.	Nederland f 1,80, België fr. 4,50, Amerika \$ 1,00.	1900.

Het „Mormoonsche” Geloof.

EEN ONDERHOUD VAN EEN VERTEGENWOORDIGER VAN HET DAGBLAD „THE ATLANTA CONSTITUTION”, UITGEGEVEN TE ATLANTA, GEORGIA (VEREENIGDE STATEN VAN AMERIKA), MET OUDERLING BEN E. RICH, PRESIDENT VAN DE ZENDING DER ZUIDELIJKE STATEN, EN VERSCHENEN IN GENOEMD DAGBLAD ONDER DATUM VAN 31 MAART 1899.

(Vertaald door P. ROELOFS.)

(Vervolg van bladz. 229.)

„Al de Ringen van Zion zijn onder het bestuur van het Presidentschap van de Kerk en worden door hen of door de Apostelen bezocht, en driemaandelijksche Conferentiën worden in elk dezer gehouden tot algemeene leering en om die veranderingen te maken, die tot hun behoorlijk beheer noodig mogen zijn. De genoemde ambtenaren worden ook tot stemming aan het volk voorgesteld, wanneer het in Conferentie vergaderd is, terwijl ieder lid, mannelijk of vrouwelijk, eene stem heeft in kerkelijke zaken, en zij stemmen tot aanname of verwerping van die ambtenaren. Ook worden in de Algemeene Conferentiën, die halfjaarlijks gehouden worden, het Eerste Presidentschap, de Apostelen en al de hoofdambtenaren van de Kerk voorgesteld tot de goedkeuring of afkeuring van de Kerk als een geheel.”

„Buiten Zion heeft iedere Zending eenen President, die voor al hare zaken zorgt, en iedere vertakking in de Zending heeft eenen president, die verantwoordelijk is tegenover een Conferentiepresident, en deze tegenover den president der Zending, die ook de werkzaamheden van de reizende Ouderlingen bestuurt, die zendelingen zijn, uitgezonden om in den wijngaard te arbeiden.

Dus is de Kerk zoo georganiseerd, dat iedere ambtenaar zijne bepaalde plaats en mate van autoriteit heeft, en het geheele stelsel beweegt zich, door ééne geest beziel, als een goed geregeld levend lichaam, dat onder goddelijke volmacht en inspiratie bestuurd wordt door den President, het hoofd der geheele Kerk, die een profeet, ziener en openbaarder is."

"Wat is de stelling van uwe kerk met betrekking tot andere christelijke genootschappen?"

"Zij erkent waarheid, overal waar die gevonden wordt. Zij erkent alle pogingen der menschen tot ontwikkeling en verspreiding van waarheid, als goed en van God gezegend. Zij erkent de weldaden, die tot het mensdom zijn gekomen door het werk van goede mannen en vrouwen van alle plaatsen, tot welke secte zij ook behooren en welke taal zij ook spreken. Maar zij heeft geen gemeenschap met dwaling. Waarheid en dwaling kunnen zich niet vereenigen. Er kan maar ééne Kerk van Jezus Christus zijn, hoevele vertakkingen of hoevele leden zij ook mogen hebben. Het is onredelijk en ook onschriftuurlijk, te zeggen, dat de ééne levende en waarachtige God en Jezus Christus Dien Hij gezonden heeft, een aantal tegenstrijdige en twistende godsdiensten zou oprichten. De goede bedoelingen, oprechtheid van beweegredenen en vrome handelingen van mannen en vrouwen zijn van zichzelf geen bewijs, dat zij van God gemachtigd zijn. Zij moeten bewonderd en geëerbiedigd worden voor hetgeen zij zijn, maar dit zou niemand moeten misleiden voor hetgeen zij niet zijn. Het heidendom, zoowel als het christendom, levert treffende voorbeelden van reinheid van gedrag en oprechtheid, maar in geen geval bewijst dit de waarheid van het beginsel, of de goddelijkheid in de organisatie. Toen Christus op aarde was, grondde Hij slechts ééne Kerk. Al de anderen waren buiten hare palen. Zoo is het ook heden. Er is maar één ware Kerk van Christus, en het is die, welke Hij zelve heeft gegrond en die Hij organiseert en bestuurt. Al de anderen zijn de instellingen der menschen, en moeten geschat worden voor hetgeen zij waard zijn, maar kunnen niet beschouwd worden als door God gegrond. De Kerk van Jezus Christus twist met geene dier kerken; zij tracht niet haar van eenig licht, dat zij bezitten, te berooven, maar streeft er naar, hare dwalingen aan te toonen en haar tot grooter licht te brengen, opdat zij grootere zegeningen mogen ontvangen, met eene volle en geheele zaligheid in de heerlijkheid Gods".

"Is het noodig, dat predikers en leden van andere kerken opnieuw gedoopt worden, om in uwe kerk opgenomen en zalig te worden?"

"De roepstem Gods is tot alle menschen, zonder onderscheid: bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen, en zult weten dat gij de waarheid hebt ontvangen, en dat God en Jezus Christus, Zijn Zoon, Zich in deze eeuw der wereld geopenbaard hebben, en de toegang tot

Hen open is als van ouds, en dat de zegeningen en gaven in vroegere dagen genoten, ook in deze dagen in hare volheid kunnen verkregen worden. Dit is de eenige weg tot zaligheid, en in deze Kerk is de eenige goddelijke autoriteit om de verordeningen der zaligheid te bedienen. Zij die dit Evangelie ontvangen en tot het einde volharden, zullen zalig worden; zij die het willekeurig verwerpen, zullen verdoemd worden."

"Is het noodig, dat de doop door geheele onderdompeling zoude bediend worden? Zal besprenkeling of begieting met water op den bekeerling niet voldoende zijn?"

"Doopen beteekent onderdompelen. Het is eene begraving in water en daarna voort te komen tot een nieuw leven. Het is het zinnebeeld van den dood en de opstanding, Paulus zeide: „Wij zijn dan met Hem begraven door den doop in den dood, opdat gelijkerwijs Christus uit de dooden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzoo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden; want indien wij met Hem ééne plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns dood, zoo zullen wij ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding.” (Rom. 6 : 4, 5). De geloovige sterft der zonde door bekeering; de oude mensch wordt begraven door den doop. Uit den schoot des waters voortkomende in de lucht, wordt hij uit het water geboren. Door de vergeving der zonden, die door den doop gegeven wordt, doch teweeggebracht is door het zoenoffer, is hij uit het water geboren en is aldus toebereid, als een nieuw schepsel in Christus Jezus, om den Heiligen Geest te ontvangen en aldus van den Geest geboren te zijn. Jezus zeide, toen Hij op aarde was: „Zoo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.” (Joh. 3 : 5.) Hij was daarin een voorbeeld. Hij werd door Johannes, Zijnen voorlooper, in de rivier de Jordaan gedoopt. En „Jezus, gedoopt zijnde, is terstond opgeklommen uit het water; en zie, de hemelen werden Hem geopend, en hij zag den Geest Gods nederdalen, gelijk eene duive, en op Hem komen.’ Aldus werd Hij geboren uit water en geest, en liet ons een voorbeeld na, volgens hetwelk wij in Zijne voetstappen zouden volgen. Alle andere doopvormen zijn uitvindingen van den mensch, en worden door God niet erkend; ook wordt deze vorm door den hemel niet aangenomen, tenzij bediend door iemand, die het recht van Godswegen heeft om dit te doen in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. De Heere erkent alleen die verordeningen, welke bediend zijn door Zijne volmacht en in overeenstemming met Zijn gebod.”

„Zoudt u kleine kinderen doopen door onderdompeling.”

„Wij doopen de kleine kinderen in het geheel niet. Dat zou eene bespottung zijn in het aangezicht Gods. Geloof en bekeering moeten aan den doop voorafgaan. Kleine kinderen kunnen niet gelooven, en er is niets, waarvan zij zich moeten bekeeren. Jezus heeft geene kleine kinderen gedoopt, maar heeft Zijne handen op hen gelegd en heeft hen gezegend, zeggende, „Derzulken is het

Koninkrijk der hemelen.' (Mattheus 19 : 13—15). Wij geven namen aan de kleine kinderen en zegenen ze volgens dit voorbeeld, maar wij doopen de kinderen niet vóór zij de jaren van verantwoordelijkheid hebben bereikt en in staat zijn om het goede van het kwade te onderscheiden, in Christus te gelooven en zich van hunne zonden te bekeeren. Wij doopen geene kinderen onder den ouderdom van acht jaren."

"Indien de wereld zonder goddelijke autoriteit in de verordeningen is geweest, waarvan u spreekt als tot de zaligheid noodig zijnde, zult u dan zeggen, dat al de millioenen goede menschen, welke sedert de dagen van de vroegere apostelen en ouderlingen gestorven zijn, verloren zijn?"

"Nee, wij gelooven zulk een verschrikkelijk iets niet. Ik zou u willen vragen, wat is er geworden van al de millioenen goede menschen in heidensche landen en andere plaatsen, waar de naam van Jezus Christus nooit verkondigd is geworden. In de Schrift wordt ons geleerd: 'Er is ook onder den hemel geen andere naam, die onder de menschen gegeven is, door welchen wij moeten zalig worden' (Hand. 4 : 12.) Maar ik zal u direkt antwoorden. God heeft geopenbaard, dat het Evangelie van Jezus Christus aan alle kreaturen zal gepredikt worden. Zij die het in dit leven niet hooren, zullen het in het aanstaande leven hooren. De meening, dat de genade Gods zich alleen over de beperkte sfeer van dit sterfelijk leven uitstrekt, is Desgenen niet waardig, Wiens teedere liefde is over al Zijne werken, in Wiens rechtvaardigheid en genade eeuwiglijk zullen bestaan. Toen Jezus gedood was in het vleesch, werd Hij, zooals de Schrift ons leert, 'levend gemaakt door den geest, in welchen Hij ook, henengegaan zijnde, den geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft, die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte, in de dagen van Noach, als de arke toebereid werd' (1 Petrus 3 : 18—20). Dit toont aan, dat tot de geesten kan gepredikt worden en dat zij kunnen onderwezen worden, nadat zij het lichaam verlaten. Het doel daarvan wordt door Petrus aangeduid in het vierde hoofdstuk, het 6de vers. Hij zegt: 'Want daartoe is ook den dooden het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mensch in het vleesch, maar leven zouden naar God in den geest.' Aldus zal het geheele menschdom de gelegenheid hebben om, òf in het lichaam òf uit het lichaam, het ééne ware en eeuwige Evangelie te hooren. Het is het verstandige, onsterfelijke wezen in het lichaam, dat licht en waarheid aanneemt of verwerpt, en dit is het verantwoordelijke wezen. Wanneer het buiten het lichaam is, is het niet minder een denkend, gevoelend, verantwoordelijk persoon, dan wanneer hij met sterfelijkheid bekleed is. De geest kan gelooven of ongeloovig zijn, zich bekeeren of onbekeerd blijven, zich onder de geboden Gods buigen of in opstand blijven tegen dezelve. Maar de aardsche verordeningen behooren tot deze stoffelijke wereld en kunnen deswegen niet in de geestenwereld bediend worden. Nochtans ver-

klarde Jezus, „Zoo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan het Koninkrijk Gods niet ingaan.’ De doop, het opleggen der handen, en dergelijke ceremoniën, moeten daarom bezorgd worden door iemand op aarde, voor en ten bate van de dooden. Dit is hetgeen, waarop de Apostel Paulus wees, toen hij de Korinthieërs onderwees in de leerstellingen der opstanding. Hij vroeg: „Anders, wat zullen zij doen, die voor de dooden gedoopt worden, indien de dooden ganschelijk niet opgewekt worden? Waarom worden zij voor de dooden ook gedoopt?” (I Kor. 15 : 29). Hieruit is het duidelijk, dat de Korinthieërs den doop voor de dooden beter verstonden dan de opstanding der dooden. Wij zijn echter voor deze leerstelling niet afhankelijk van dezen schriftuurtekst, noch van eenige andere oude geschriften. Zij is in deze laatste dagen van den hemel geopenbaard, en alles wat tot deze heilige verordening behoort, is bekend gemaakt; en de tempelen, welke door de heiligen in Zion zijn gebouwd ten koste van groote opoffering zijn opgericht met het bijzonder oogmerk, er de verordeningen ten gunste van de dooden te bedienen.”

(Wordt vervolgd.)

Een Verschijning

Op zekeren avond zat een gezelschap in het kantoor van een hotel over spoken te praten, en zooals het gewoonlijk plaats vindt, werden eenige merkwaardige geschiedenissen verhaald. Ten laatste sprak een kleine man, met een roode baard: „In den laatsten zomer had ik zelf eene kleine ondervinding, welke ik slechts verhaal, voor hetgeen het waard is. Ik leef in een oud huis, vervolgde hij, waarachter een kleine, met klinkers belegde plaats is, welke met een gang tot de zijpoort leidt. Achter op de plaats bevindt zich een muur, twaalf of veertien voet hoog. De muur scheidde ons van de nabijzijnde bewoners en droeg de teekens dat er voorheen een smalle deur in was geweest, welke men met metselwerk dicht gemaakt had.

Er is niets buitengewoons aan de plaats te bemerken, nochtans door zekere oorzaak gaf het mij altijd onaangename gevoelens. In Juli laatstleden ging ik op een namiddag naar de achterdeur van het huis, toen ik nabij den ingang der zijdeur, zooals het mij voorkwam, een oud man met een langen grijzen baard zag; hij was lang en mager en stond in de houding van diepe bepeinzing. Hij was niet meer als twaalf voet van mij verwijderd, toen ik hem zag, en ik kon hem zoo duidelijk onderscheiden als u thans. Dit geschiedde op klaarlichten dag, omstreeks 's namiddags drie uur, en ik wensch er bij te voegen, dat ik in goede gezondheid was en geheel niet aan geesten dacht toen ik naar de deur ging. Ik sprak over deze zaak in het geheel niet met mijne familie, en voor zoover als ik weet, hebben zij voor hunzelve in het huis nimmer iets buitengewoons ondervonden. Ook heb ik nooit van eenige overlevering gehoord, wat ik met deze gebeurtenis, welke ik zoo even beschreven heb, in verband kan stellen”.

Dit verhaal werd op eenvoudige natuurlijke wijze verhaald en hare eenvoud maakt het zeer indrukwekkend. „Dat was voorzeker een merkwaardige ondervinding”, zeide een der toehoorders na een pauze. „Is de oude man ooit weder aan iemand verschenen?” „O ja” antwoordde de verhalen, „Het was onze melkboer.”

De Vloek Gods.

Op dit oogenblik, van af de banken van de Godavery tot aan de wateren van den Sutley, geheel Engelsch-Indië is een woestijn. Zestig millioen menschen, tweemaal zooveel als Engeland en Wales zouden vullen, worden door de pijnen van den honger gefolterd; zes millioen van hen zouden morgen sterven, tenzij een handvol rijst hun leven rekte. Hoeveel meer van hen gestorven zijn, buiten het bereik van menschelijke hulp, kan niemand zeggen. In Centraal-Indië is de ellende het grootst. De velden zijn ledig en woest, en zonder volk. De opengescheurde aarde, welke tot een mahonie bruine kleur verbrand is, schreeuwt om regen. De verwelkte, gekrulde en gekronkelde bladeren der boomen zijn van de naakte takken afgevallen. In geheele dorpen ziet men geen levend schepsel, uitgenomēn wellicht een uitgeteerde os, welke den laatsten adem uitblaast, in gezelschap van een verhongerde kraai, welke op een vuilnishoop zijn laatsten snik afwacht. De helft der bevolking welke nog in staat was om te loopen, is heengegaan naar het verlichtingskamp; de andere helft der bevolking legt zich neder om in hutten of donkere plaatsen in stilte te sterven.

De tafereelen in het kamp zijn afzichtelijk en tragisch. Van af een duizend tot vijf duizend personen zijn in verschillende plaatsen saamvergaderd, een menigte van vel en been, en holle glazen oogen. Het vleesch aan elk van hun, zou niet genoeg zijn om het lichaam van een gewonen zuigeling te bedekken. Hun uitgeteerde gezichten dragen de uitdrukking van grondelooze wanhoop, welke honderdvoudig meer in het oog valt, door het contrast met het uitzicht van verstand diergenen, welke nog niet zooveel door honger geleden hebben. Kleine kinderen welke met hunne moeders in het kamp gekomen zijn, staan met groote glanslooze oogen te zien, naar de hongerige, schurftachtige honden, welke het volk op hun weg gevolgd zijn -- en vechten met de honden om hen van de half opgegeten korst te berooven.

De gewone arbeid in het kamp is steenbreken; het loon is een anna (penny) per dag. Een hoop, bestaande uit een dozijn groote stukken rots, de grootste van een halve centenaar zwaar, is de taak van een man; een kleinere hoop voor een vrouw; en de helft van een manshoop, is de taak voor een kind. En deze stukken rots moeten zeer klein geslagen worden om hen voor Macadam wegen te kunnen gebruiken.

Een reiziger, een rijzige jonge Engelschman, ging voorbij het kamp, en zag een man met zijne handen neerslachtige op zijn

knieën voor zijne ongebroken hoop steenen zitten. Eenige ellen daarvan zag hij een achtjarig meisje vruchteloos met een kleinen hamer op een der stukken rots slaan. De reiziger begreep den toestand en vroeg den man om zijn hamer. De hand van dit half verhongerde schepsel beefde zelfs om den hamer op te lichten. en de jonge Engelschman, ofschoon sterk als hij was, moest een twaalfal hevige slagen doen, voordat hij de rots van een deed splijten. Hij besteedde een uur en brak de hoop voor den man en het meisje.

En nu een nieuwe verschrikking werd aan het lijden der menigte toegevoegd. Tot zóóver hadden zij drinkwater gehad; doch nu de ondiepe, met spade en houweel gemaakte wellen, hadden hunne laatste droppels gegeven. Het kamp had geen werktuigen om diepe kunstmatige wellen te boren. De hitte was tevens verschrikkelijk; 150 graden in de zon, welke een bal vuurs was in een hemel van koper. En hoewel de dorstige menigte met uithangende tong opwaarts zag, zoo was nergens een regenwolk te ontdekken.

Verwilderd, met onuitsprekelijke pijn, snelden zij voort om naar water te zoeken. Zij verlieten het kamp geheel. Honger was verschrikkelijk; dorst daarentegen duizendmaal verschrikkelijk. Ver over het veld, dwaalden zij rond in groepjes van tien of twintig. Ten laatste hoorde men een geroep van vreugde; het kwam van een gedeelte welke hunne schreden richtte naar een groep boomen en lage struiken. Allen die het geroep konden hooren snelden daarheen.

In het midden van het boschje bevond zich een stinkende waterpoel, de overblijfselen van den regen van het vorige jaar, hetwelk beschermd was geweest van de gloeiende zon, door de overhangende boomen en bamboerieten. Doch het water was van een geelachtige groene kleur, bedekt met een driedubbele dikte van verrotte boombladeren. Het was geheel in beweging met levende kruipende dieren, en gonzende met blauw gevleugelde vliegen. Hierin wierp zich de menigte, het water gretig met hunne tongen opslurpende.

Denzelfden nacht brak de cholera in het kamp uit — „zwarte cholera” — welke hare slachtoffers met de verschrikkelijkste pijnen foltert, voordat zij door den dood daarvan bevrijd worden. Hare eenige genade bestaat daarin dat het lijden kort is; somtijds drie uur, en hoogstens zes. Dien nacht legde de menigte zich aan de zijde van den weg. De meesten van hen hadden slechts een schamele bedekking om de lendenen; en slechts hier en daar lag een enkele gewikkeld in een wit hemd, gelijkende aan een stillen geest. De hitte was 110 graden en dit gedurende den nacht. Het gestadige licht der maan bescheen de dooden zoowel als de stervenden. Ware het donker geweest dan zoude het een gevoel van koelheid veroorzaakt hebben. Doch ook niet een zuchtje van den wind bewoog de stofdeelen in de lucht welke als geverfde vlokken in een geverfden hemel hingen. Na eenigen tijd kwam de Engelsche dokter.

Hij voelde de pols bij den een, onderzocht de gezwollen oogbal bij een ander, schudde zijn hoofd, in stilte voortgaande. Slechts enkelen ontvingen een dosis uit de zwarte flesch welke zijn assistent bij zich droeg.

De anderen wachtten hun beurt; sommigen lagen in harde gevoelloosheid; anderen spanden zich in, om met hunne koortsachtige oogen, hun lot in het gelaat des dokters te lezen. Plotseling werd een zacht gekreun in de drukkende stilte, van een dezer ellendigen, welke zijn doodvonnis had gelezen, gehoord. Het effect daarvan was onmiddellijk. De kreet ging van mond tot mond. Elf honderd kreten bewogen de heete lucht. Elf honderd uitgeeerde vormen wentelden zich, in verschrikkelijke pijn heen en weder. Het was nu de duistere wanhoop en verschrikking, een plotselinge panische schrik, afgrijselijk in hare kracht. De elf honderd nog levenden rezen op, en vloten weg in den nacht — sommige waggelende en vallende, trachtende te vergeefs weder op te staan, dan vallende op hunne aangezichten ter aarde. Sommigen slingerden gelijk dronkaards, leidende elkander aan de hand, gelijk de blinde den blinde leidt. Doch allen vloten in het geboomte; de witte, genadelooze maan bescheen de verwarde hopen, welke den weg der vluchtelingen door het veld met hunne lijken bezaaiden. Doch daar was niemand om deze lijken te begraven of te verbranden.

In de verte verrees een onheilspellend geluid, een schor gekrijs, en klappende vleugels. Het was een groep roofvogels, stervende, woedende en vechtende, de een met den ander, met klauw en snavel wie het eerst neder zou wezen om hun verschrikkelijk werk te doen

Dit geschiedde in het groene geboomte: wat zal gezegd worden van het drooge? Wie zal spreken van den pijn en smarten van hen, welke in de dorpen gebleven waren? Achterswaardige vrouwen, welke van het oog der menschen verborgen waren, niet in staat zijnde te werken, en te beschaamd om te bedelen!

En wanneer de warme, slapelooze nacht over de mannen kwam, zoo hadden die ten minste de buitenwegen om op te liggen. Doch wat werd van die ongeziene vrouwen, welke hijgden beneden de lage platte daken en rood steenen muren? En wat van de kinderen? Want waar de vrouwen zijn daar zijn ook de kinderen.

SARATH KUMAR GHOSH,
Daily Express, 12 Juli.

Aphorismen.

Een man kan geen waar man van eer in manieren zijn, tenzij hij een waar man van eer in zijn hart is.

Ledigheid is de poort van al het leed. Een werkloos mensch is gelijk een huis zonder muren; de duivelen kunnen aan elke zijde binnen komen.

CHAUCER.

Vele menschen besteden het eerste gedeelte van hun leven op zulk een wijze, dat het laatste gedeelte daarvan ellendig is.

LA BRUIJERE.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Arnhemsche Conferentie.

De Conferentie van de Arnhemsche Afdeeling van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen werd gehouden op Zondag 22 Juli 1900, in het gewone lokaal, Walstraat 6, Arnhem. Tegenwoordig waren: President James L. Mc. Murrin, Eerste Raadgever van het Presidentschap der Europeesche Zending; Arnold H. Schulthess, President der Duitsche Zending, Alfred L. Farrell, President der Nederlandsch-Belgische Zending; Paul Roelofs, President; H. de Brij, waarnemend President, en A. Nibley, G. Hickenlooper, M. Bakker, J. Meibos Hzn., J. Meibos Kzn. van de Rotterdamsche Conferentie; W. T. Cannon en J. Springer der Luiksche Conferentie; L. J. Kragt, waarnemend President; J. Tinger, S. Springer der Groningsche Conferentie; S. F. Taylor, President; H. M. Lewis, H. Bel, W. A. Koldewijn der Amsterdamsche Conferentie; Waarnemend President G. B. Denkers en al de Zendelingen der Arnhemsche Conferentie; C. P. Ferrin en C. Schetler der Duitsche Zending en sommige heiligen van andere vertakkingen van Holland.

De eerste vergadering werd gehouden ten 10 uur; deze werd geopend door het zingen van lied 4: „De Heer volbrengt Zijn werk.” Waarnemend President G. B. Denkers leidde de vergaderingen. Ouderling M. Bakker sprak het gebed uit, Vervolgens werd lied 5: De Blijde Boodschap” gezongen, waarna het Avondmaal bediend werd door Ouderlingen H. Bel en J. Meibos Hzn. Ouderling Bel sprak in het kort over de zegeningen en voorrechten, die wij hebben, door bekend te zijn met het Eeuwig Evangelie en over de heiligheid van het Heilig Avondmaal.

Als eerste spreker werd geroepen President A. H. Schulthess. Hij deelde ons mede dat hij velen der Hollandsche Heiligen in Zion kende en dat hij zich in den goeden toestand dezer Zending, waarin hij veel belang stelde, verheugde. En getuigde dat dit werk van God was en niet van menschen, verklarende tevens dat dit Evangelie gegeven is om ons betere mannen en vrouwen te maken.

Daarna stelde President G. B. Denkers de algemeene autoriteiten der Kerk voor, alsmede het Presidentschap der Europeesche Zending, die allen in hunne respectieve roeping en ondersteund werden. Verder werd Ouderling Alfred L. Farrell erkend als President der Nederlandsch-Belgische Zending; G. B. Denkers als waarnemend President, en Joseph Weston, William M. Lillywhite en George Weyler als reizende Zendelingen der Arnhemsche Conferentie. Daarna werd het lokale Priesterschap en de Ambtenaren eveneens voorgesteld en ondersteund.

Het statistiek verslag werd voorgelezen, hetwelk luidt als volgt: Aantal Zendingen, Zeventigers van Zion, 4; Lokale Priesterschap, 17; Ouderlingen, 6; Priesters, 4; Leeraars, 3; Diakenen, 4; Leden, 154; totaal ambtenaren en leden, 171; Kinderen onder 8 jaren oud 59; totaal aantal zielen 230 (Zendingen niet medegerekend).

Het verslag van de werkzaamheden der Zendingen in de Arnheemsche Conferentie, van 1 November 1899 tot 3 Juni 1900, is: Tractaten aan de huizen afgegeven 1929; Boeken uitgegeven en verkocht 49; Huizen bezocht bij uitnoodiging 620; Evangeliegesprekken 933; Vergaderingen gehouden 98; Zondagsscholen 41; Theologische klassen 6; Priestervergaderingen 8; Zustersvergaderingen 31; Gedoopt 16; Bevestigd 16; Kinderen ingezegend 9; naar Zion vertrokken 6; naar andere Conferentiën verhuist 7; ontvangen 6; nieuwe intekenaars voor „De Ster” 5.

Daarna zong Pres. A. L. Farrell, P. Roelofs, A. Nibley en K. Meibos Kzn. op zeer welluidenden toon een quartet uit de liederenbundel van Sankey. Hierna sprak Ouderling H. de Brij, welke zijn verlangen te kennen geeft dat de Geest des Heeren steeds vermeerderen moge gedurende deze Conferentie en verklaarde dat de vruchten van het onderhouden der geboden van God veel schooner zijn dan eenige andere vrucht hier op aarde. Als ook besprak hij de noodzakelijkheid om in deze dagen Openbaring van den Hemel te ontvangen; want hoe zouden wij in alle dingen Gods wil kunnen doen, indien deze ons niet medegedeeld wordt?

Ouderling G. B. Denkers sprak vervolgens en bracht in herinnering dat men door het onderhouden van de geboden van God in staat zijn zouden om groote dingen te doen tot het welzijn van ons zelve en anderen, aantoonende daarna dat wij door de wedergeboorte „uit water en Geest” „Zonen en Dochteren van God” geworden zijn.

De vergadering zong daarna lied 102, „Nader mijn God tot u” Waarna de vergadering gesloten werd met dankzegging door Ouderling L. J. Kragt.

De avondvergadering werd te 6 30 gehouden. Gezongen werd 17 „De Geest uit de hoogte”, waarna Ouderling J. Springer het gebed deed, hetwelk gevolgd werd door het zingen van lied 71 „O, vast als een Rotsteen.” Daarna sprak President James L. Mc. Murria in het Engelsch, hetwelk door Ouderling P. Roelofs, vertaald werd. Hij besprak de noodzakelijkheid van den Geest van God, waarna hij, door de profetiën des Bijbels, en door aanhalingen van vertrouwde geschiedschrijvers en voornamelijk mannen, bewees, dat er een algemeen afval van het Evangelie van Christus, had plaats gehad. Hij bewees alzoo uit de Schriften dat er een herstelling van het Evangelie door een engel moest plaats hebben, welke roepen zou, dat men den God moest aanbidden die den Hemel en de aarde en de fonteynen der wateren gemaakt heeft. Hetwelk noodzakelijker wijze aantoonde dat men van den waren God afgedwaald was. Eveneens werd aangetoond, dat, daar God niet ver-

anderlijk is, Hij in deze dagen zoowel als in die van ouds, engelen tot deze aarde zend, en alleen daarmede opgehouden had, vanwege de goddeloosheid van het menschdom. Hierna werd weder een quartet „O, mijn Vader” zeer schoon gezongen door Pres. A. L. Farrell, P. Roelofs, A. Nibley en J. Meibos Kzn. Daarna sprak President A. L. Farrell. Hij vestigde de aandacht er op dat dit leven kortstondig is, en dus is het van het grootste belang, om de ware Kerk van Christus, te vinden, en bewees tevens van andere profetiën uit den Bijbel de waarheid van hetgeen de vorige spreker aangaande den afval gezegd had. Alzoo toonde hij uit de Heilige Schrift aan, dat geloof en werken, door God verlangd werden, om deel te hebben aan Zijne genade. Daarna klonk de schoone stem van Ouderling C. P. Ferrin, welke ons verkwikte door het zingen van het schoone lied „Die Heiligen Stadt”. De vergadering zong vervolgens lied 19 : 1. „Dankgebed.” Ouderling A. Nibley deed de dankzegging

De vergaderingen waren redelijk wel bezocht, doch als wij in overweging nemen de moeite welke de Ouderlingen onder de leiding van Ouderling G. B. Denkers gedaan hadden, om bekendheid te geven, van het houden der Conferentie, dan komt het ons voor, dat een betere opkomst der heiligen, waarvan somnigen deze vergaderingen niet bijwoonden, had kunnen plaats hebben. Wij nemen daarom deze gelegenheid te baat om alle heiligen in Nederland, in het bijzonder zij die de vergaderingen, door verzuim niet bezoeken, opmerkzaam te maken, dat God in deze dagen door den Profeet Joseph Smith geopenbaard heeft, dat de Heiligen dikwerf zouden vergaderen, opdat zij zoodoende beter in staat zouden zijn, om zich zelve smetteloozer van de wereld te bewaren. Leeringen en Verbonden 59 : 9. Zie alzoo Hebreëen 10 : 25.

H. DE BRIJ. *Secr.*

Bezoek van President James L. Mc. Murrin

EERSTE RAADGEVER VAN HET PRESIDENTSCHAP DER EUROPEESCHE ZENDING.

President James L. Mc. Murrin heeft op zijne reis door de Europeesche Zending ook een bezoek in Amsterdam, Rotterdam en Arnhem gebracht. Hij was vergezeld van Ouderling A. H. Schulthess, President, en Ouderling C. P. Ferrin der Duitsche Zending; en kwamen den 21sten Augustus in Amsterdam aan. Wij kunnen niet nalaten, om onze gevoelens van dankbaarheid en blijdschap uit te drukken, voor het genoeg en nut, door hun bezoek aan dit gedeelte der Zending veroorzaakt. Ieder die met de zegeningen en voorrechten van het Priesterschap bekend is, zal onmiddellijk de groote waarde erkennen van een bezoek der hooger autoriteiten, welke God over ons geplaatst heeft. Doch dit werd in deze nog meer verhoogd, door het voortdurend streven van Pres. James L. Mc. Murrin, om de leeringen en onderrichtingen door den invloed en leiding des Heiligen Geestes mede te

deelen, opdat dezelve mochten ontkiemen en eeuwige vrucht dragen. Wij drukken hiermede onze dankbaarheid uit aan onzen geliefden Broeder voor zijne liefde, goedheid en wijsheid, gedurende zijn bezoek in ons midden bewezen. En wenschen hem al de zegeningen des Hemels gedurende de verdere dagen zijns levens. Wij twifelen geenszins, dat God hem nog vele jaren zal sparen, om tot welzijn van het menschedom te arbeiden, en hem weder in het bezit stellen van volkomene gezondheid. Wij gevoelden ons alzoo gelukkig President Arnold H. Schulthess in ons midden te hebben, en de belangstelling en genegenheid welke hij bewezen heeft in de Heiligen en het werk in Holland kan niet anders dan weérklank in onze harten vinden, en de band van liefde tusschen de Heiligen van Holland en Duitschland sterker en kostbaarder maken. Onze bede is, dat God onze geliefde Broeder zegene, opdat al zijne pogingen om het werk des Heeren uit te breiden, moge gelukken en voorspoedig zijn. Tevens gevoelen wij onzen dank verschuldigd aan Ouderling C. P. Ferrin, welke door zijne schoone stem veel heeft bijdragen tot het veraangenamen der Conferentiën en Vergaderingen en tot het bevredigen van onze liefde voor schoonen zang. Moge zulk een bezoek ons meermalen te beurt vallen.

Ook werden wij vereerd met een bezoek van Ouderling Hon. David Eccles, oud-burgemeester van Ogden City, zijne echtgenote en hun dochter Veda en Zoon David, welke op Zending in Schotland is.

Eveneens Ouderling Adam Paterson, zijne echtgenote en dochter.

De heer Eccles is een der voornaamste Handelsmannen, zowel als een der leiders van de ontwikkeling van handel en industrie in Utah en omliggende Staten.

Wij wenschen onze Vrienden een aangename reis op hun verder bezoek in Europa, en mochten zij weder dit werelddeel bezoeken, zoo zal het ons groote vreugde verschaffen, hen weder in ons midden te zien.

Goede Raad.

Wilt gij bemind en eerlijk leven,
Dan wil ik u een regel geven:
Vier dingen dient gij wel te weten:
Geleden misdaân ras vergeten,
Ontvangen weldaân lang gedenken,
Niemand door achtklap te krenken,
En hebt gij lust uw leed te wreken,
Zoo ga en betert uw gebreken,
Want een die betert zijnen staat,
Doet leed dengenen die hem haat.

Arnhem, Juli 1900.

Zuster GULDENAAR.

Christen en Mormoon.

De discipelen van Christus werden voor het eerst „Christenen” genoemd in Antiochië. Dit werd gedaan uit bespotting. Zij geloofden in Christus, en werden daarom bestempeld als Christ-e-nen. Hun eigenlijke naam was Heiligen. Dit is duidelijk uit al de Zendbrieven der Apostelen, welke bewaard gebleven en in de verzameling van schriften, welke het Nieuwe Testament genoemd wordt, vervat zijn.

De Grieksche naam, welke aan hen gegeven werd, werd voor een langen tijd niet door de discipelen van Christus aangenomen. Het werd door hunne vijanden rondgebazuind, onder alle volken welke hen tegenstonden, en werd ten laatste algemeen aangenomen. Eerst een uitdrukking van schande, werd het in lateren tijd een geachte titel.

Een Christen beteekende in het eerst een navolger van een Jood, welke een bedrieger was, een verrader, een wijnzuiper, een vriend van tollenaars en publieke vrouwen, het gepeupel, de onwetende, een metgezel van zondaars en een leeraar van bedrog, een opruier tegen de Wet van Mozes en het Romeinsche opperbestuur.

Zij werden gewoonlijk beschuldigd, gelijk men leest in Quo Vadis, dat zij een „ezelshoofd aanbaden.”, dat zij kinderen doodden en hun bloed gebruikten in den dienst van het avondmaal, met slemppartijen van een schrikkelijk karakter, en met samenzwering tegen de regeering van Cesar ten gunste van Christus hunnen koning.

Nadat Constantijn zoover bekeerd was, om sommige der leeringen der Christenheid te vermengen met den heidendienst van dat tijdperk, en met burgerlijke macht bekleedde eenige der meest bulgzame priesters, welke Christenen beweerde te zijn, toen werd deze naam een titel van eer gemaakt, en het volk dat eerst veracht geworden was, werd toen in hooge eer door het publiek gehouden.

In deze laatste dagen maken geheele natiën aanspraak dat zij Christenen zijn en zijn zoover van de leeringen en Geest van Christus verwijderd als duisternis is van licht. En personen beweren Christenen te zijn, welke spotten met Zijne inzettingen en hun gedachten zijn zoover verwijderd, om dezelve te volbrengen, als de gedachte om hun goud en goed in de zee te werpen. Als de met elkander in strijd zijnde geloofsgenootschappen van Europa en Amerika beweren Christenen te zijn, brengende aldus deze naam in verachting. Ofschoon er nog eenige christelijkheid door het geheele Christendom bestaat, en hare goeden invloed verspreidt, zoo zou Christus, zonder twijfel, die geheele tweedrachtige en strijdende wereldlijke massa verwerpen, als hij onder de menschen verscheen en zou bovendien de aanwending van Zijn naam voor datgene als spotternij beschouwen.

De uitdrukking „Christen” gelijk deze oorspronkelijk gebruikt

werd, was, om het minste te zeggen, taalkundig een redelijke uitdrukking. Doch veronderstel dat de heiligen inplaats van Christenen genaamd te worden, als Christussen of Jezussen bestempeld geworden waren, zoude zulks niet belachelijk geweest zijn? Of indien de volgelingen van Petrus, Petrussen genoemd waren geworden, of van Paulus, Paulussen, en van Johannes, Johannessen, hoeveel bestendigheid van taal en regel zou er in zulke naamgeving geweest zijn?

De Heiligen der laatste Dagen zijn bijna van den beginne van de organisatie hunner kerk, gelijk de Heiligen van vroegere dagen verkeerd voorgesteld geworden en verkeerdelijk „Mormonen” genaamd. Wij plaatsen deze naam tusschen aanhalingsteekens. Waarom? Ten eerste omdat het een spotnaam is, en ten tweede omdat het ongerijmd is. Waarom wordt het dan gebruikt? Omdat het in gewoon gebruik is gekomen en algemeen bekend is als de naam waarmede de Heiligen der laatste Dagen aangeduid worden. Hij is korter dan hun ware naam, en het is zoo algemeen aangenomen, dat hij bijna niet kan worden uitgewist.

Doch „Mormon” is de naam van een man, een Profeet, de samensteller van een boek, hetwelk na hem genoemd is geworden. Om zijn naam zonder een bestemden uitgang aan hen welke in dat boek gelooven te geven, is een dwaasheid. Nephi is de naam van een der voornaamste schrijvers van het volume, waaruit het boek verkort en samengesteld is. Menschen welke hem volgden werden Nephieten genoemd; dit was zeer redelijk, doch dit zou niet zoo geweest zijn als zij Nephies genoemd zouden zijn.

Laman was de naam van een leider van de vroegere bewoners van het westelijke vasteland, gelijk het Boek van Mormon het ons leert, doch zijne volgelingen worden niet aangeduid als Lamans doch als Lamanieten. Men zou de Heiligen der laatste Dagen even zoo goed Joremia's of Jesaja's of Ezechiëls of Mattheïssen of Lucassen kunnen noemen, omdat zij in de boeken gelooven welke door deze geïnspireerde schrijvers geschreven zijn, als om de heiligen Mormonen te noemen, omdat zij in de Schriften gelooven, welke samengesteld en geschreven zijn door den Profeet Mormon. Het is eene verkeerde uitdrukking om te gebruiken, en ofschoon wij het als algemeen verstaan en gebruiken, zoo plaatsen wij het gelijk „Mormonisme” tusschen aanhalingsteekens, opdat het niet beschouwd zou worden alsof wij deze uitdrukking erkennen of het als recht aannemen. De organisatie, welke wij vertegenwoordigen, is de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen. Het godsdienststelsel, hetwelk het bevat, is even zoo min „Mormonisme” dan dat het Christisme, Peterisme of Paulisme is. De leden van de Kerk zijn Heiligen der laatste Dagen, of Heiligen, indien de eerste uitdrukking te lang is, en „Mormoon” is een naam, welke zij niet aannemen en is niet in overeenstemming noch met goede taal noch met goed verstand.

De tweede Dood.

Er bestaat verschil van gedachte bij sommigen van het jonge volk in een der nederzettingen in Utah, aangaande de beteekenis van „de tweede dood”, waarvan in de openbaringen der vroegere zoowel als in die der laatste dagen gesproken wordt, en zij vragen aan de „Deseret News” om dit te verklaren. Sommigen van hen denken dat het de verwoesting van den geest des menschen is als eene straf voor de doodelijke zonden; anderen nemen aan dat de geest niet sterven kan; en weder anderen gelooven in eene letterlijke onderdompeling in het meer van vuur en zwavel.

Er is niet zeer veel in de openbaringen van den Heer aan de kerk aangaande dit onderwerp gegeven, doch daar is voldoende, om de verwarde ideeën en eigenaardige denkbeelden van diegenen te verdrijven, welke naar de meening daarvan ideeën vormen. De meest besliste verklaring welke wij nu voor den geest roepen wordt gevonden in „Leeringen en Verbonden”, afd. 29 : 41: „Daarom, Ik de Heere God veroorzaakte dat hij (Adam) uit den Hof van Eden zou worden uitgedreven, van mijne tegenwoordigheid, van wegen zijne overtreding, waardoor hij geestelijk stierf, hetwelk de eerste dood is; zelfs dezelfde dood, welke de laatste dood is, welke geestelijk is, hetwelk over de goddeloozen zal worden uitgesproken wanneer Ik zeggen zal: „Gaaf weg, gij gevloekten.”

Hieruit blijkt duidelijk dat de geestelijke dood eene geheele verbanning van de tegenwoordigheid van God is. Dat is „buitenste duisternis.” Gelijk het eeuwig leven is „de eenige levende en waarachtige God en Jezus Christus, welke Hij gezonden heeft, te kennen” alzoo is de eeuwige dood om geheel van Zijne tegenwoordigheid te worden buitengesloten. Er bestaat een idee dat het „einde der goddeloozen”, dat is de onverlosbare goddeloozen, een geheele vernietiging der persoonlijkheid zal zijn, de elementen van den persoonlijken geest onderworpen zijnde aan vernietiging. Doch dit is slechts denkbeeldige theorie. Al hetgeen waarop wij van rechtstreeksche openbaring kunnen steunen, is, dat „de zonen des verderfs,” welken tegen den Heiligen Geest gezondigd hebben, bedrijvende de onvergeeflijke zonden, kunnen niet geheiligd worden door gerechtigheid, genade noch oordeel, doch moeten noodzakelijker wijze nog onrein blijven, en zullen na het laatste oordeel heengaan, met den duivel en zijn engelen, in de eeuwige straf, of gelijk Paulus het uitdrukt, zijnde gestraft met een eeuwig verderf van de tegenwoordigheid des Heeren. Dit verderf is de geheele buitensluiting van de tegenwoordigheid van God, welke wij reeds hebben aangehaald. „Het einde daarvan weet niemand op aarde” gelijk ons wordt gezegd in Leer en Verb., afd. 43 : 33. In het visioen, afd. 76 leeren wij aangaande hun lot:

En het einde daarvan, noch de plaats daarvan, noch hun

kwelling, weet niemand, noch was het geopenbaard, noch is, noch zal het aan den mensch geopenbaard worden, uitgenomen diegene welke daarvan deelnemers gemaakt zullen worden; nochtans Ik, de Heer, toon het aan velen in een visioen, doch sluit het onmiddellijk op: daarom het einde, de breedte, de hoogte, de diepte, en de ellende daarvan, verstaan zij niet, noch eenig mensch behalve diegenen welke tot deze verdoemenis verordineerd zijn."

Indien geheele vernietiging, welke wij als eene onmogelijkheid beschouwen, of zelfs de oplossing der samengestelde deelen van den persoonlijken geest, de straf was welke de tweede dood genoemd wordt, de Heer zoude niet gezegd hebben „Hun einde weet niemand op aarde noch zal ooit iemand weten totdat zij voor mij ten oordeel komen;” want zulk eene volkomene uitblussching der persoonlijkheid zoude het „einde daarvan” zijn hetwelk wij allen konden weten en verstaan.

Het Boek van Mormon zegt dat de kwelling van diegene, welke niet verlost kan worden gelijk is aan „een meer van vuur en zwavel welks vlammen opstijgen voor immer en immer” 2 Nephie 9 : 16. De figuurlijke taal in de Openbaringen van Johannes wordt dikwerf in een letterlijken zin opgenomen, en zodoende worden personen welke niet bekend zijn met den stijl en meening daarvan misleid. „De worm welke niet sterft en het vuur dat niet uitgebluscht wordt” waren uitdrukkingen welke verstaan werden bij het volk dat in of nabij Jeruzalem woonde, en deelde in gedachte het idee van de verschrikkelijke pijn der gedoemden mede, welke voortdurend gekweld worden met een kennis van hun eigen schuld, en eenig begrip van de heerlijkheid welke zij verloren hebben, door eigen opstand tegen wet en hun ontucht, en alzoo van de macht om de hoogste trap van zaligheid macht en samenleving met de godheid, waarin het eeuwig leven is, te bereiken.

Indien ons jong volk minder tijd zouden besteden in het speculeeren op verborgenheden, en meer tijd tot het verkrijgen der kennis van de grondbeginselen om het menschelijke gedrag te regelen, om hen op te leiden tot een gemeenschap met God en bekwaamheid om in de gemeenschap te leven van de meest verhevene wezens in het heelal, het zoude veel beter voor hen zijn en zij zouden meer voldoening smaken van hunne onderzoekingen.

Deseret News.

I N H O U D :

Het „Mormoonsche” Geloof	Blz. 241	Bezoek van President James L. Mc.	
Een Verschijning	„ 245	Murrin	Blz. 251
De Vloek Gods.	„ 246	Goede Raad	„ 252
Aphorismen.	„ 248	Christen en Mormoon	„ 253
Arnheemsche Conferentie	„ 249	De Tweede dood	„ 255

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam,
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.